SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 7 | 1. APRIL 1933 | 82. AARGANG

EN BEREDELSENS OG ADVARSLENS DAG.

Af Patriark *James H. Wallis.*

Det skulde være let at se for Medlemmerne af de europæiske Missioner, at den stadige Nedgang i Antallet af Missionærer fra Kirkens Hovedkvarter nodvendiggor en storre Benyttelse af det lokale Præstedomme. Tiden er kommet, da de, som har annammet Evangeliet i disse Lande og har modtaget en Del af Guds Myndighed, bliver kaldte til at paatage sig en storre Del af Ansvaret for at fore dette Faderens store Værk videre. De maa ikke længere forvente saa stor Stotte af Missionærerne. Organisationen af de forskellige Hovedbestyrelser for Hjælpeorganisationerne, bestaaende omtrent udelukkende af lokale Medlemmer, Kaldelsen af lokale Brodre, der indehaver Præstedommet, til at udfore aktivt Missionsarbejde, Ansvaret for en systematisk og grundig Omdeling af Skrifter, under Ledelse af Grenen, Afholdelsen af Friluftsmoder og Husmoder, under Ledelse af lokale Medlemmer, Beskikkelse af erfarne Personer indenfor hvert Distrikt til at virke som Ledere og Tilsynsmænd med de forskellige Hjælpeorganisationer, vidner alt om den fremadskridende Bevægelse, som foregaar med det Formaal at benytte enhver lokal Virkekraft, som kan skaffes, til at forkynde dette »Rigets Evangelium«, »som et Vidnesbyrd« til Jordens Nationer.

I den senere Tid har der været adskillig Virksomhed for at oprette Bygningsfond i de forskellige Dele af Missionen

for at skaffe nye Kirkebygninger og at reparere og ombygge dem, som allerede er Kirkens Ejendomme. For kort Tid siden blev der i »Millenial Star« udgivet en vel udarbejdet Plan for Sheffield Gren med det Formaal at tilvejebringe et bestemt Pengebeløb i Løbet af dette Aar i den Hensigt at rejse en god og passende Kirkebygning for denne Gren. Vi gjorde dette, for at andre Distrikter og Grene skulde drage Fordel af de Idéer, som fandtes i dette Program, der i Sandhed var beundringsværdigt.

Alle disse Bevægelser tyder paa, at Herrens Hensigter nærmer sig deres Fuldforelse, og at hans præsiderende Præstedomme har faaet den Inspiration, at de mere fuldkommen skal organisere hans Arbejde i disse fremmede Lande, saa at Missionærerne kan blive befriede for meget af det Arbejde, som de lokale Medlemmer kan gøre, og saaledes kan vie mere Tid til Arbejdet for at vinde nye Medlemmer for Kirken. Med de store Hindringer for Emigration, som nu findes, vil Grenenes Medlemsantal vokse og vil vokse til større Kundskab om Evangeliet med mere virkningsfuld Ledelse af Præstedommets Virksomheder.

Naar vi tager alt dette i Betragtning, saa maa de Sidste Dages Hellige berede sig til at drage Fordel af de Anledninger, som er stillet for dem. De maa leve eksemplariske Liv. De maa leve Evangeliet. De maa være som et Lys, der er sat paa en Høj, rede til at advare deres Næste og formane dem til at flygte for den kommende Vrede. De skulde fryde sig over at være regnet værdige til at være med i Herrens store Indhøstningsarbejde.

De Sidste Dages Hellige maa være mere fast bestemte paa at benytte deres Handlefrihed i det godes Tjeneste, ikke at lytte til Satan, ikke at tillade ham at regere over dem i nogen som helst Grad eller at lede dem ind i Synd. Det er Synd, som foraarsager Frafald. Der har aldrig været nogen Person, som har apostaseret fra denne Kirke, som ikke har begaaet Synd. Gud svigter ikke dem, som er trofaste, og som holder hans Befalinger. Men naar de overtræder Guds Befalinger og begaar Synd, kan de ikke have noget Krav paa hans Velsignelser, for de omvender sig. Der bør derfor være et brændende Ønske hos hvert eneste Medlem af Kirken, at de kan leve saaledes, at de kan være værdige til guddommelig Hjælp til at overvinde alt, som er ondt. Gud vil rense Jorden for Ondskab. Han agter at oprette en Regering af Fred og Retfærdighed paa Jorden, som skal vare et Tusinde Aar. Enok saa dette og profeterede derom, og en Række andre Profeter forudsaa det og nedskrev deres Vidnesbyrd derom. Herren selv har ogsaa ved direkte Aabenbaring i denne Tid og Slægt

talt derom, og han har lært sin Kirke, at denne velsignede Fredsregering vil komme, og Satan vil blive bundet.

Der fortælles i Mormons Bog, at der var en Tid paa det amerikanske Fastland, da Folket blev saa retfærdigt, at Satan ingen Magt havde over dem. De levede i Renhed og dode uden Synd. Det var fordi de afslog at give efter for Satans Magt. Han var bogstavelig talt bundet. Satan har ikke megen Magt, naar Folket adlyder Herrens Befalinger og efterlever Evangeliets Principper.

Jordens Renselse fra Ondskab vil en Gang blive ligesaa stor som den Renselse, Jorden en Gang gennemgik i Noas Dage ved den store Vandflod, men denne Gang vil den komme gennem Ild. Malakias siger, at de Dage skal komme, da de onde skal blive som Aske under de retfærdiges Fodder. De, som iagttager Tidernes Tegn, kan allerede se, hvorledes denne Guds rensende Proces allerede er i Virksomhed blandt Jordens Nationer. Grundvolden til denne store og herlige Tid vil blive lagt, naar Jesus personligt skal regere paa Jorden. Vi lever i en Tid, da Guds Ord ved hans hellige Engle er gaaet ud over Jorden, raabende at hans Doms Time er kommen. Hans Domme er begyndt at komme ud i Verden. Intet kan standse dem. Vi ser dem, og vi horer overalt om forfærdelige Ting, der sker, og de vil blive endnu mere forfærdelige.

Vi er inde i en Tid, da de Hellige skulde sporge sig selv, om de vil blive i Stand til at staa og være trofaste mod alt, som bliver dem betroet. For at gore dette, maa de rense deres Liv fra alt, som kan gore deres Tro paa Gud svagere. De maa leve i Fred med hinanden. Hvis de har noget i deres Hjerter imod en Broder eller Soster, og hvis de bærer denne onde Tanke med sig Dag for Dag, maa de omvende sig, ellers vil de berove sig selv for den Styrke og den Tro, som de vil behove, naar Guds Domme begynder at foroges paa Jorden. Dersom de har den Slags daarlige Folelser i deres Hjerter, kan de ikke glæde sig over den Helligaands Ledsagelse, thi det er umuligt for Guds Aand at bo i saadanne Menneskers Hjerter, saaledes som den gerne vilde. Vi maa leve sammen i Kærlighed og i Harmoni med den Helligaand, med Englene og med den Herre Jesus Kristus. Husk det store, evige Princip: »Vi véd, at vi er gaaet fra Doden til Livet, fordi vi elsker Brodrene«.

Kærligheden til Evangeliet, Kærligheden til vor Plads indenfor Guds Kirke, vor Kærlighed til at gore mod andre, som vi vil, at de skal gore mod os, burde være de stærkeste Kræfter i os. Intet skulde være mere onskeligt og eftertragtelsesværdigt end Frelse og Ophojelse i vor Guds celestiale Rige. Det skulde være vort Formaal. Men for at vinde det, maa

vi leve »af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund«, og det indbefatter en stadig Kamp med Fjenden af al Retfærdighed. Men det er Prisen værd.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNINGER.

Ældste David L. Larsen og Ældste Eugene C. Nielsen, som har virket i den Danske Mission henholdsvis i 28 og 29 Maaneder, er blevet aflost fra deres Arbejde med Tilladelse til at rejse hjem.

De sejlede fra Southampton Fredag den 17. Marts med S.S. »Leviathan«.

Ældste Charles T. Hansen, der har virket i den Danske Mission i 2 Aar, det sidste Aar som Distriktspræsident, forst i Esbjerg og derefter i Aalborg, er blevet hæderligt aflost fra sin Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Arthur J. Dent, der har arbejdet i den Danske Mission i omtrent 20 Maaneder, er blevet hæderligt aflost for at rejse hjem paa Grund af Sygdom.

De to sidste Brodre vil sejle fra Southampton Torsdag den 6. April med S.S. »Manhattan«.

Vi onsker at takke alle disse Brodre for deres trofaste og gode Arbejde i Missionens Tjeneste, onsker dem en god og behagelig Hjemrejse og nedbeder Guds rigeste Velsignelser over dem i Fremtiden.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN DANSKE MISSIONS UNGDOMSFORENINGER AFHOLDER KONFERENCE.

I Lighed med i Fjor vil der ogsaa i Aar blive afholdt en Konference for alle Ungdomsforeninger i de Danske Mission i Forbindelse med Konkurrencer mellem de forskellige Distrikter. Den Konference, der blev afholdt i Aarhus i Fjor i Pinsen, var den forste af denne Art, der blev afholdt i den Danske Mission, men den var saa helt igennem vellykket, at den opmuntrede til Fortsættelse.

Da det imidlertid i Fjor viste sig, at Tiden blev for knap, er Konferencen i Aar henlagt til Paasken, og Konferencen vil blive afholdt i Dagene 13.—17. April. Modestedet bliver denne Gang Aalborg, og vi véd, at Aalborg Grens Medlemmer vil gore alt, hvad der staar i deres Magt, for at skaffe Deltagerne et Minde for Livet.

Et glimrende og afvekslende Program er under Udarbejdelse. Der vil blive Ture i og udenfor Byen, et stort Sangerstævne, Moder, Fester, og Konferencen vil sandsynligvis afsluttes med et stort Fællesmaaltid, hvor Resultaterne for de afholdte Konkurrencer vil blive bekendtgjorte. Konkurrencerne vil i Aar dreje sig om det bedste Sangkor, den bedste blandede Kvartet, den bedste Herrekvartet, den bedste Dameduet, det bedste Skuespil, det bedste korte Foredrag og den bedste genfortalte Historie.

Med Hensyn til Omkostningerne vil der sørges for at skaffe den aller rimeligste Befordringsmaade; der vil, i størst mulig Udstrækning blive sørget for Indkvartering, og alt vil blive gjort for at gøre det muligt for flest mulig af vore Søskende at kunne deltage.

Vi føler os forvisset om, at alle de, som i Fjor var med i de vidunderlige Pinsedage i Aarhus, vil gøre alt, hvad der staar i deres Magt, for at komme med og ligeledes gøre, hvad de kan, for at faa andre med. Lad os gøre store Anstrengelser for at komme. Ingen vil angre det.

Vi mødes i Aalborg.

Hovedbestyrelsen for
Unge Mænds og Unge Kvinders Forening
i Danmark.

MINDEDAGE

86 AAR.

En af vore trofaste gamle Søstre i København, Søster Ane Jørgensen, fyldte 86 Aar den 29. Januar 1933.

Søster Jørgensen blev født i Ølstykke ved Frederikssund, men har boet i København siden 1884. Hun mistede sin Mand i 1914, og i 1915 blev hun Medlem af Jesu Kristi Kirke, hvoraf hun siden har været et trofast og oprigtigt Medlem. Søster Jørgensen blev døbt af den daværende Missionspræsident, Hans V. Christiansen, og hun bliver ikke træt af at tale om de kære Minder fra denne Tid og Aarene, som fulgte. Men hun er ikke en af dem, som kun lever i Fortiden. Nej, Søster Jørgensen er, trods sine 86 Aar, en Ungdom i Sind, og her er sikkert en af Hemmelighederne til, at hun er saa elsket af de unge.

Søster Jørgensen har været en Moder i Ordets ædleste Betydning. Foruden at være Moder for sine egne seks Børn, har hun ogsaa taget Vare paa en stor Flok Børneborn, som i Dag omfatter hende med den inderligste Kærlighed og Taknemmelighed for, hvad hun har givet dem.

Af hendes seks Born lever i Dag to Sonner og en Datter. Datteren har sit Hjem i Pocatello, Idaho. Hun har 14 Børneborn og 6 Børnebørnsborn. Det er en stor Opmuntring at aflægge et Besøg hos Søster Jørgensen. At høre det Vidnesbyrd, hun bærer, kan ikke andet end fylde en med Glæde. Hun elsker at tale om sin kære Kirke. Hendes milde Øjne straaler, naar hun fortæller om, hvor hun elsker Kirken og alle Søskende der. »Kirken er det bedste Sted i Verden,« siger hun, »og jeg elsker alle Søskende. Ingen af dem kan undværes.«

Hun har haft den Lykke at nyde et enestaaende godt Helbred, og hun er aldrig gladere, end naar hun kan komme hen til sine Møder og bære sit Vidnesbyrd blandt sine Søskende der.

Verden vilde være lysere og bedre, dersom vi havde mange som Søster Jørgensen. Maa Herren rigelig velsigne hendes Livsaften. *E. M. G.*

81 AAR.

Søster Nicoline Jensen, Kobenhavns Gren, fyldte 81 Aar den 4. Marts 1933, idet hun blev født i Lovel, Viborg, den 4. Marts 1852. Søsten Jensen har været et Medlem af Kirken i over 30 Aar. Hun blev nemlig døbt den 3. Marts 1912.

Søster Jensen har haft to Børn, der begge er gifte og har Børn, en Datter i Kobenhavn og en Søn, Peter Jensen i Ogden, Utah. Dennes Søn, Henry Jensen, har i de sidste $1^1/_2$ Aar virket som Missionær i den Danske Mission.

Søster Nicoline Jensen er en af de trofaste, gode Søstre, hvis venlige Sind og lyse Smil gør hende afholdt af alle, hun kommer i Berøring med.

Vi vil gerne ønske Søster Jensen til Lykke, og vi beder, at Herren vil skænke hende en lys og lykkelig Livsaften.

E. M. G.

70 AAR.

Ældste Søren Jensen i Aarhus Gren fyldte 70 Aar den 16. Februar 1933. Broder Jensen har været et Medlem af Kirken i mange Aar og har altid omfattet Evangeliet og det dermed forbundne Arbejde med den aller største Interesse.

Hans Helbred forbyder ham nu at tage aktiv Del i Arbejdet, men hans Vidnesbyrd er ikke blevet svækket af den Grund.

Vi haaber for Broder Søren Jensen, at han maa faa en lys og lykkelig Livsaften. *Arthur V. Haun.*

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERENSENE.

Vårkonferensene i den Norske Misjon vil bli avholdt som folger:

Bergens distrikt ..... 23. april.
Oslo distrikt ..... 30. april.
Trondheims distrikt ... 14. mai.

Vi vil, så meget som muligt, efterfolge den plan, som blev benyttet siste host. Hvis distriktspresidentene har den opfatning, at der bor gjores nogen forandringer, så bedes de venligst underrette oss derom på det tidligst mulige tidspunkt.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

DØDSFALL I OSLO.

Enkefru Ellen Marie Jensen avgikk ved doden i sitt hjem i Store Kronborg i Nydalen, 87 år gammel. Avdode blev medlem av kirken for 53 år siden i Drammen. Hendes mann, Hans Theodor Jensen, dode for 48 år siden, og hun blev igjen med 5 barn i meget trange kår og kom til Oslo og begynte på tekstilfabrikken. Men efter nogen års slit og arbeide var hun så utslitt, at hun måtte slutte å arbeide i fabrikkene. Hun blev meget forfulgt for sin religion av menighedens prest, som lovet hende alt godt, dersom hun vilde gå over til hans menighet. Men ingen ting kunde rokke hende fra sannheten, hverken penge eller gode stillinger til hende og hendes barn. Soster Jensen blev fodt den 30. januar 1846 i Drammen og var således ved sin dod 87 år og 4 dage. Hun var kjekk og ved godt mot, inntil hun for år siden mistet sitt syn og ingen ting mere kunde se, og blev sengeliggende for det meste av de tre år. En influenza og lungebetendelse gjorde slut på hendes livsbane fredag den 3. februar kl. 4,30 morgen, ja, hun gled stille og fredfullt inn i doden.

Hun blev begravet på Grefsen gravlund fredag den 9. februar kl. 2 under enestående stor tilslutning. Begravelseshoitideligheten blev åpnet med de to forste vers av sangen: »O min Fader«, hvorefter der var bonn av eldste Evan L. Christiansen. Derefter blev de to siste vers av samme sang sunget. Misjonspresident Hyrum D. Jensen og grensforstander Einar A. Strand talte ved båren og broder Ramm Arveseth sang en solo: »Endnu et streif kun av sol«. Koret sang: »O Fader, lad mit Hjerte faa«, hvorefter broder Anton Jensen påla en krans fra familien. Taksigelse av broder Thorvald Carlsen. Ved graven sang koret: »Nærmere Gud til dig«. Graven blev innviet av broder Henrik P. Porsboll.

Soster Jensen har to sonner i Oslo, Anton og Carl, samt i Murray ved Salt Lake City en Datter, Thora Johnsen, der i dette år fylder 70 år, og en sonn, Jens Jensen, der har en eiendom derover, hvortil de norske har hatt flere utflukter. Hun hadde også en soster i Utah, hvis sonn var president i Oslo for nogen år siden, nemlig Hyrum P. Nokleby, der fikk en sorgelig dod straks efter sin hjemkomst fra Norge.

Soster Jensens sonnedatter, Mary, har nu været organist i Oslo gren i omtrent 12 år.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR APRIL.

Nodvendigheden af Bøn.

Ældste Reed Smoot, af de Tolvs Raad, omtalte ved Kirkens sidste halvaarlige Konference Nodvendigheden af Bon, baade den personlige Bon og Familiebonnen, om omtalte samtidig den bekendte indiske Folkeforer, Ghandi, som har udtalt sig saaledes angaaende Bonnen:

»Bonnen har reddet mit Liv. Uden den var jeg forlængst blevet vanvittig. Jeg har haft mit fulde Maal af de bitreste Erfaringer, baade personlige og offentlige. Undertiden bragte de mig til Fortvivlelse. Naar jeg har været i Stand til at afryste denne Fortvivlelse, saa har det kun været igennem Bonnen. Bon og Sandhed er blevet en Del af mit Liv. Jeg kom til Bonnen, drevet af den bitreste Nodvendighed. Jeg har ofte befundet mig i saadanne Omstændigheder, at det har været mig umuligt at fole mig lykkelig uden Bon. Jo mere min Tro paa Gud voksede, jo storre og mere uimodstaaelig blev Trangen til at bede. Uden Bonnen vilde Livet synes tomt og ode for mig. Forst i en senere Periode af mit Liv kom jeg derhen, at jeg folte, at Bonnen er ligesaa nodvendig for Sjælen, som Foden for Legemet, ja, endnu mere uundværlig, thi Hungeren er undertiden nodvendigt for Legemets Sundhed, men der kan aldrig blive for meget Bon for Sjælen.«

Brigham Youngs Ordsprog var: »Synd hindrer Bon, Bon hindrer Synd«. Glem ikke, at den personlige Bon er helt uundværlig ved Siden af Familiebonnen. Ethvert Menneske er ogsaa et enkelt Individ med sine specielle Fornodenheder og Anliggender, som det bor bringe frem for Herren. Personlige Anliggender bor ikke fremlægges for Herren i Familiebonnen, undtagen i ganske enkelte Tilfælde, men bor fremlægges i den enkeltes stille Bøn.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR APRIL.

Saa syng al Pris til Jesu Navn,
Og ære ham enhver,
Som Doden led paa Golgatha,
Og bragte os ham nær.

KORLEKTIER FOR APRIL.

Senior- og Juniorklassen:

Den anden Trosartikel: »Vi tror, at Menneskene vil blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.«

Born over 10 Aar:

I. Mos. 17: 5—6: »Og dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort dig til mange Folks Fader. Og jeg vil gore dig saare meget frugtbar og gore dig til Folk, og Konger skal udgaa af dig.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Menneskets frie Vilje.
2. Adams og Evas Overtrædelse.

Born over 10 Aar:

1. Det hebraiske Folks Oprindelse.
2. Hvilken speciel Interesse har de Sidste Dages Hellige af Melkisedek?
3. Hvorfor er Abrahams Liv saa vigtigt og betydningsfuldt?
4. Hvad er Evangeliets forste Princip?

Born under 10 Aar:

1. Elisa oprejser den lille Dreng fra Doden.
2. Den lille Slavepiges inspirerende Tro.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

2. April.

DET HEBRAISKE FOLKS OPRINDELSE.

Æsop har fortalt en Fabel om Loven og de fire Okser. Den lyder saaledes:

»En Love plejede at liste sig rundt om en Mark, hvor fire Okser opholdt sig. Mange Gange forsogte den at angribe dem.

Men hver Gang den kom, stillede Okserne sig om med Halerne mod hinanden, saaledes at alle Okserne vendte Hornene mod Loven, ligegyldigt hvor den angreb.

Men en Dag begyndte Okserne trættes. De blev Uvenner og gik hver til sit for at græsse i hver sit Hjørne af Marken. Da kom Loven og angreb hver enkelt af dem, og det var da en let Sag at overvinde dem.«

Moralen af denne Fortælling er: »Naar vi er forenede, staar vi; men naar vi er adskilte, falder vi.«

Naar vi begynder denne Lektie, bør vi erindre, hvad der blev sagt i den første Lektie om Bibelen. Dersom I. Mosebog var samlet i den Hensigt at belære Folket, som levede paa Mose Tid, saa var det mere end naturligt, at de Ting, som var mest nødvendigt for Folket paa denne Tid, blev fundet i denne Bog. Det store Problem, som Moses havde at kæmpe med, var at bygge en mægtig Nation ud af en Gruppe Slaver. Og Hensigten med denne Nations Eksistens var at bevare den sande Gudsdyrkelse. Det gjaldt om, at Guds udvalgte Folk skulde forstaa deres store Ansvar.

En af de vigtigste Ting for et Folk er, at det faar lære om dets Oprindelse. Derfor er det, at vi har Slægtregistre og Stamtavler. Gennem disse Slægtregistre kan man ogsaa følge Præstedommets Oprindelse og Myndighed. Og ligeledes kan man, ved at sammenligne de forskellige Slægtregistre, finde en Forklaring over andre Folk og Nationer. Det gjaldt for Moses at opvække det, vi kalder Patriotisme eller Fædrelandsfølelse i disse Mennesker. Og det første Skridt i denne Retning er at fremhæve Forskellighederne mellem de forskellige Folk. Det gjaldt for Moses at overvinde og udrydde dem, som var anderledes. Derfor vil vi ogsaa finde, at disse Ting er fremhævet i denne Bog.

Der er Videnskabsmænd, som fortæller os, at der findes Historier fra forskellige Kilder i I. Mosebog. Det er ikke vanskeligt for os at forstaa det, thi det var nødvendigt for Moses at samle de Ting, som behovedes for at opnaa hans nationale og religiose Hensigter. I. Mosebog er ikke en fuldkommen Historie. Den er en Forklaring angaaende hvorledes Tingene blev saaledes, som de var i Mose Tid.

Det er interessant at se, hvorledes de Slægtregistre, som findes i det 10. Kapitel af Pagtens Bog, forklarer Oprindelsen til de fleste af de Folk, Israels Børn kom i Forbindelse med. I Sems Stamtavle finder vi Hebræernes Oprindelse. De faar deres Navn fra »Eber« (I. Mos. 10: 24), og »alle Ebers Børn« (I. Mos. 11: 14—16) betegner dem, som kom fra den anden Side af Eufrat, det vil sige fra Haran, fra hvilket Sted Abraham kom til Kanaan. Ved Undersøgelse finder vi, at Kams

Slægtregister fortæller os, at Folkene i Ægypten og i Babylon var Kams Efterfolgere. De Folk, der boede paa »Hedningernes Øer« (I. Mos. 10: 5), var Efterkommere af Jafet, og Folket fra »Aram« (Syrien, I. Mos. 10: 22) stod Hebræerne nærmere, fordi de, ligesom Hebræerne, var Efterkommere af Sem.

Paa Grund af den Forbandelse, som var lagt paa Hams Efterkommere, nemlig den, at de blev overtrukket med en mork Hud, og fordi disse Folk var Hebræernes bitreste Fjender, tilfredsstillede dette i hoj Grad deres nationale Stolthed og ogsaa deres religiose Stolthed, og snart begyndte de at hade Ægypternes og Babyloniernes Guder.

Naar vi ser paa det fra denne Side, saa bliver Beretningen om Babels Taarn mere interessant. I Beretningen om Babels Taarn finder vi mange Lærdomme. Den fortæller os forst om Babyloniernes Oprindelse. Den stammer fra Ordet »Forvirring«, siger Hebræerne og antyder derved, at »Babylon« kommer fra det hebraiske Ord »Babel«, hvilket betyder »Forvirring«. Men dette er ikke sandt. »Babylon« er ikke et hebraisk Ord. Det er et babylonisk Ord og betyder »Guds Port«. Ordet »Port« har mange interessante Betydninger i de fleste asiatiske Sprog. Det betod den Port, hvor Kongen boede. Senere blev Kongen selv kaldet »Port«. I Japan betyder Ordet »Mikado« Port, men det er det Navn, Folket giver Kejseren, og i Tyrkiet for Verdenskrigen blev Sultanen kaldet »Porte«, som er det samme som Port. Disse interessante Skikke i Sproget kan spores tilbage til Babylon, den store, fordums Hovedstad. Som Forberedelse til de kommende Lektier og i Forbindelse med denne Lektie vil vi flytte to eller tre Kapitler frem i I. Mosebog og paakalde Opmærksomheden paa en stor Person og paa en Begivenhed. Læs for Klassen det 18., 19. og 20. Vers af det 14. Kapitel i I. Mosebog.

Spørgsmaal.

1. Hvor mange Ting kan vi lære af Beretningen om Babels Taarn?
2. Hvilket stort Folk i Mormons Bog kan føre deres Begyndelse tilbage til Babels Taarn?
3. Hvad var Navnene paa Noas Sønner?
4. Lærer Historien om den store Vandflod os, at Gud er en Gud, som synes om de gode og ikke synes om de onde? Hvorledes?
5. Genfortæl Æsops Fabel om Enighed og Samarbejde. Er der nogen, som kender en anden Fortælling, som illustrerer det samme?

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

JOSEPH SMITHS MISSION.

I Kapitel 135 i Pagtens Bog, hvor der findes en Beretning om Joseph Smiths og hans Broder Hyrums Martyrdod, siges der, at »Joseph Smith, den Herrens Profet og Seer, har gjort mere, med Undtagelse af Jesus, for Menneskenes Frelse i denne Verden end nogen anden, der nogensinde har levet i den,«

Dette betyder med andre Ord, at Joseph Smith har gjort mere paa Jorden for at gore Frelse opnaaelig eller mulig for Menneskene end noget Menneske, som nogensinde har levet der.

Sandheden af denne Erklæring ligger i selve Naturen af Joseph Smiths jordiske Mission, snarere end i hans Udforelse af den. Joseph Smith blev paalagt at oprette Kirken og Riget paa Jorden for den sidste Gang, for aldrig mere at blive borttaget. Der blev givet ham Myndighed til at udove enhver Magt, som nogensinde gennem Verdens Historie er blevet givet af Herren for Menneskenes Frelse. Han blev ledet til at samle de forskellige evangeliske Principper, som var blevet aabenbarede gennem Tiderne, og til at anbringe dem paa deres rigtige Pladser i den store Frelsensplan for Menneskenes Frelse. Til ham blev der givet Magten til at virke for de dode, saavel som for de levende, og paa den Maade gore det muligt for de dode, der omvendte sig — for alle Mennesker — at indgaa til Guds Herlighed.

Han saa himmelske Syn, og Ting, som ikke havde været vist, siden Verdens Grundvold blev lagt, blev aabenbarede for ham. Han blev den sidste store Gengiver og Genopretter af evangelisk Kundskab og Myndighed for hele Verden. Og han blev sat som Overhoved for Tidernes Fyldes Husholdning. Han var den, som beredte Herrens andet Komme.

Ingen Profet i fordums Dage var nogensinde blevet givet saa stor Myndighed og saa stort Ansvar. Enhver af de fordums Profeter havde faaet sin specielle Opgave; men til de sidste Dages Profet blev der givet den Pligt at genoprette alle

de tidligere Gaver for Herrens Hensigter i de sidste Dage. Folgelig er en storre Mission blevet paalagt de sidste Dages Profet end nogen Mission, der nogensinde er blevet paalagt en af de fordums Profeter.

Menneskene er blevet givet forskellige Opgaver. Nogle bliver kaldede til at tjene i Tidernes Morgen, andre i Tidernes Aften. Nogle faar ringe, andre faar store Opgaver. Den Mand, som opfylder sin Mission, stor eller ringe, hvad den end maatte være, efter sin aller bedste Evne, bliver anerkendt og vil erholde Herrens Velbehag og den velkomne Hilsen: »Vel gjort.«

Joseph Smith udforte sin jordiske Mission paa en meget ædel Maade. Han nedlagde sit Liv for den menneskelige Frelses Skyld. Han vil finde sin Plads blandt Himmelens ypperste Sonner.

Profeten Joseph Smith har ganske kort forudsagt de kommende Tiders Begivenheder. Naar det jordiske Arbejde er afsluttet, vil Jesus Kristus, Mellemmanden mellem Gud og Mennesket, Menneskets Forloser og den Person, til hvem Jordens Anliggender, fra forst til sidst, er blevet overgivet, fremlægge Resultaterne af Menneskenes jordiske Rejse for Faderen, Himmelens Gud, for hans Bifald og Velsignelse. For denne store og endelige Anledning vil finde Sted, vil alle de, der har staaet som Ledere for de forskellige Husholdninger, fremlægge deres Arbejde for Adam, Racens Fader, som atter vil fremlægge dem for Jesus Kristus. Ved den sidste store Dom vil Adam staa nærmest ved Jesus Kristus, dernæst kommer Noa, som med Hensyn til Præstedommets Myndighed kommer nærmest til Adam, og derefter kommer de, som trofast har stridt for at udfore deres Missioner som Overhoveder for Husholdninger. I denne mægtige Skare vil Joseph Smith staa som én, der paa en herlig Maade har fuldfort sin Mission og har været villig til at tjene med alle sine Kræfter og Gaver.

John A. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 155).

6. Hvilken speciel Interesse har de Sidste Dages Hellige af Melkisedek?
7. Hvor horer vi om Melkisedek i moderne Aabenbaring? (Se Pagtens Bog 107: 1—4.)

9. April.

ABRAHAM.

Naar vi betragter Bibelen som en Historie, vil vi se, at 1. Mosebog ofrer megen Omtale paa Abraham, og at praktisk

talt hele Resten af Bibelen omhandler Abraham og hans Efterfolgere. Vi skal faa se, at det er Abrahams Gud, som bliver det mest betydningsfulde Emne, at det er gennem Abrahams Blod eller Linje, at hele Jorden skal blive velsignet, derved at Verdens Frelsers Moder vil være en af Abrahams Efterkommere. Vi skal se, at Abraham vil blive Fader, ikke blot for alle de trofaste, set i Religionens Lys, men ogsaa Fader for de store hebraiske og muhammedanske Nationer. Abraham er en Helt for Israeliter, Ismaeliter og Nephiter fra fordums Tid, og for Kristne, Joder og Muhammedaner i vor Tid. Han er blevet mere end en stor Mand, en stor Patriark, en stor Profet. Han er blevet den store Ideal-Model i den Tankeverden, hvor Aabenbaringsteorien er blevet anerkendt.

Der kan ikke være nogen Tvivl angaaende Abrahams Storhed. Der fortælles af Gud selv, at han var en af de fremtrædende Aander i Aandeverdenen. (Abrahams Bog 3: 23.) Han fik af Gud den Forjættelse, at gennem ham skulde alle Jordens Slægter blive velsignede. (I. Mos. 12: 1.) Alle Generationer siden hans Tid har i en eller anden Del af Verden æret og hædret ham. Det er derfor aldeles nodvendigt for os, dersom vi skal lære at forstaa mange af Verdens Folk, saa maa vi lære noget angaaende Abraham, og hvad hans Navn og hans Liv betyder.

1. Kapitel i I. Mosebog giver en Beskrivelse af Himmelen og Jorden. Gud siger kun: »Lad det blive gjort,« og det bliver gjort. Derpaa kommer Mennesket til Jorden. I de næste otte eller ni Kapitler har vi en Beretning om Menneskeheden, hvor der fortælles om en bestemt Mand eller en lille Beretning om ham her eller der. Historien om Menneskeheden bliver behandlet, som om Menneskene dannede én stor Familie mellem Adams og Noas Tid. Begyndende med Abraham finder vi otte eller ni Kapitler viede til Abrahams Liv, eller, med andre Ord, ligesaa stor Plads viet til Abraham alene, som der er givet til Beskrivelsen af Himmelens og Jordens Skabelse og Beretningen om Menneskeheden fra Adam til Noa. Fra Abrahams Tid bliver Bibelens Omraade som en Verdenshistorie mere og mere begrænset. Dette betyder ikke, at den bliver mindre betydningsfuld. Det modsatte er Tilfældet, thi eftersom den menneskelige Race vokser og udvikler sig, bliver Bibelen, som et stort Vidne for den sande Gud, mere og mere betydningsfuld.

Abrahams Liv og Rejser er meget interessante for enhver, som onsker at studere den gamle Verdens Historie. Tænk paa hans Fodselssted i »Ur i Kaldæa«. Tænk paa hans Rejse mod Nord mod Haran og derpaa mod Sydvest gennem Kanaan

til Ægypten. Dersom vi ikke vidste noget om de fordums Folk, og hvorledes de rejste fra Sted til Sted, saa vilde denne Rejse være af uhyre stor historisk Interesse. Men den er under alle Omstændigheder af stor historisk Interesse. Den bekræfter, hvad de gamle Historieskrivere fortæller os angaaende Folkets Bevægelser mellem de to store Floddale i den gamle Verden — Nildalen og Dalene med de to Floder Tigris og Eufrat. Landet mellem Tigris- og Eufrat-Dalene kaldes Mesopotamien. Dette Ord betyder blot »Landet mellem Floderne«. Derfor kan du se, at Abrahams Rejse giver os en ypperlig Lektie i Geografi og Historie. Hans Rejse var ligesom Hundreder af andre Folks i denne Tid, der drog fra Babylon til Ægypten.

Spørgsmaal.

1. Hvor var Ur i Kaldæa?
2. Hvad er Betydningen af Ordet »Mesopotamien«?
3. Hvorfor er Abrahams Liv af saa stor Betydning?
4. Hvem er det, som rejste sammen med Abraham?
5. Hvorfor var Kanaan et saa betydningsfuldt Land for Abraham at slaa sig ned i?

16. April.

ABRAHAM, TROENS MAND.

Abraham er blevet kaldet »De Trofastes Fader«. Hans Liv er det store Eksempel paa et Liv i Tro. Alt, hvad han gjorde, blev senere fremholdt for det fremtidige Israel som et Eksempel paa fuldkommen Tro og Tillid. Af hvilken Natur var Abrahams Tro? Vi kan tænke os, at hans Kundskab endnu var ufuldkommen. Bagved hans Tro laa det moralske Mod til at stole paa Gud, til ikke at have noget som helst at gøre med sit eget Lands Guder, eller at gøre noget som helst for at vinde deres Yndest. Hans Tro indbefattede mere end blot en Overbevisning om Guds Storhed og Magt. I Abrahams Tro var hans Religion indbefattet.

Lad os for et Øjeblik betragte Abrahams Tro og Religion. Først og fremmest havde han en dyb og ærbodig Tro paa en sand og levende Gud, der var fuldkommen, vis, mægtig og god. For det andet indeholdt Abrahams Tro en dyb Ærefrygt for Gud, en Respekt for hans Ord og et Ønske om at gøre hans Vilje. Gud var for Abraham »Dommer over hele Jorden«. Og tilsidst indeholdt Abrahams Religion, og det er det vigtigste i enhver Religion, en villig Lydighed mod Guds Befalinger, Lydighed af en praktisk Art. Han fandt hos Gud en virkelig Myndighed, som ikke skulde betvivles, men adlydes.

Abrahams Tro medforte et Haab. Gud havde givet ham en Forjættelse, og derfor saa Abraham frem til en Tid, da alle Mennesker skulde tro saaledes, som han troede, og i ham »skulde alle Jordens Slægter blive velsignede«. Alle hans Handlinger viste, at han forventede, at Guds Lofte skulde gaa i Opfyldelse. Han var den eneste af alle Mænd paa hans Tid, der vidste og havde et klart Syn af, hvad Fremtiden vilde bringe.

Der er to forskellige Slags Mennesker. Der er nogle, som tror, stoler og adlyder. Der er andre, som noler, tvivler, betænker sig, og som onsker at vide Grunden. Men Guds Befalinger bliver ikke altid ledsagede af Grunde og Aarsager, men altid af Lofter, enten de er udtrykt eller blot forstaaet. Dersom der gives en Aarsag, medforer det i Almindelighed en Diskussion. Et Lofte viser blot, at der maa være en Grund. Dette skulde være helt tilstrækkeligt, for saa vidt som Guds Befalinger angaar. Det var tilstrækkeligt for Abraham. Gud lovede ham, at selv om han var uden Born, saa skulde der komme en Tid, da der af hans Efterkommere blev en mægtig Nation, og at »alle Jordens Slægter skulde blive velsignede gennem ham«. Og saaledes blev det. Disse Lofter er bogstavelig talt gaaet Opfyldelse, saaledes som Abraham troede og haabede, at det vilde gore.

Vi véd ikke, hvor lang Tid der forlob mellem den Tid, da Herren sagde til Abraham: »Rejs ud af dit Land,« og den Tid, da Abraham forlod Landet. Vi véd ikke, om der var nogen Tvivl i Abrahams Sind om, hvorvidt Kaldet kom fra Gud eller ej. Men vi véd, at saa snart han blev klar over, at Kaldet var fra Gud, saa adlod han med det samme. En Mand, som er villig til at forandre alle sine Livsplaner og at give Afkald paa alt, han havde, for at opfylde Guds Ønske, maa være en Mand med et usædvanligt stærkt Sind og en udpræget Uafhængighed. Abraham var en saadan Mand. Han gjorde, som der blev sagt, og han blev belonnet.

Det, som var blevet lovet ham, blev ikke opfyldt i hans Tid, men Opfyldelsen kom til hans Efterkommere. En af Hovedaarsagerne til, at Abraham blev valgt til at blive Overhoved for Herrens udvalgte Folk ,var uden Tvivl hans dybe og stærke Tro.

»Abraham sidder i sin Teltdor i Mamre Lund. Pludselig saa han tre fremmede. Han synes ikke at have forstaaet, hvem de er, men han lober dem straks i Mode, bojer sig til Jorden for dem og beder dem om at blive hos ham for at hvile og spise. Vi faar saa en Scene af den smukke orientalske Gæstfrihed. Der bliver bagt Brod og slagtet et Dyr, og et godt Maaltid bliver serveret for Gæsterne. Maaltidet nydes

ude i fri Luft. Værten selv opvarter dem. Alt gores paa den enkle Maade, som brugtes den Gang. Men det, som interesserer os mest, er ikke Abrahams Gæstfrihed, men det er Abrahams Samtale med Herren om Sodoma og Gomorra. I denne Samtale ser vi et saa vidunderligt Udslag af Abrahams Kærlighed til Menneskeslægten, at det ligesaa godt kunde have været Frelseren selv.

Hvorfor fortalte Herren ham om sine Planer med Hensyn til de to Byer? Der kan være to Aarsager. For det forste, fordi Abraham skulde være Guds Instrument til at velsigne alle Nationer, maatte der gives ham en Forklaring, hvorfor to Folk skulde odelægges og udryddes saa totalt og derved fjerne Muligheden for, at de kunde modtage den lovede Velsignelse. Det var en Anerkendelse af den Myndighed, Gud havde givet Abraham. Dersom Abraham skulde blive til Velsignelse for nogen som helst Nation, saa skulde det synes mest rimeligt, at hans Naboer, de, som boede lige i Nærheden, vilde blive de forste til at modtage denne Velsignelse.

Den anden Grund udtrykkes i Herrens Erklæring om, at han havde valgt Abraham, for at han kunde befale sin Familie og de, som kom efter ham, at holde Herrens Befalinger og at gore, hvad der var ret og retfærdigt, saa at Herren skulde opfylde sit Lofte til ham. Med andre Ord, det var kun gennem Lydighed og et retfærdigt Liv, at Herrens Lofte til Abraham vilde gaa i Opfyldelse. Dette skulde virke som en mægtig Tilskyndelse til at opfylde Herrens Bud og Love.

Patriarkens Retfærdighedsfolelse blev krænket ved Tanken om, at Herren vilde udrydde de retfærdige med de uretfærdige. Han fyldes med Medlidenhed for de retfærdige, som uforskyldt maatte komme til at lide. Og derfor fremforte han paa den mest ydmyge, men dog modige Maade dette Sporgsmaal: »Vil du da odelægge de retfærdige med de uretfærdige?«

Spørgsmaal.

1. Hvad er Evangeliets forste Princip?
2. Hvem kan fortælle, hvad Tro er?
3. Fortæl Beretningen om Sara og Hagar. Hvem var Hagar? Hvad var Navnet paa hendes Son? Paa Saras Son?
4. Hvilket Folk er det i Dag, som regnes for at nedstamme fra Ismael?
5. Find det Sted i Bibelen, som er Grundvolden for Hebræernes Paastand om, at det forjættede Land tilkommer dem. (I. Mos. 15: 18.) Læs det.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

2. April.

KORLEKTIE.

»Hvis du er trofast, skal du blive velsignet.« (Pagtens Bog 14: 11.)

TILBAGEBLIK.

Lektien i Dag bør forme sig som et Tilbageblik over Lektierne for den 12., 19. og 26. Marts. Sog at faa Børnene til at fortælle mest muligt af disse tre Fortællinger. Stil Spørgsmaal, som vil hjælpe dem til at gøre dette, og sog særligt at fremhæve, hvilken Lærdom vi kan faa af hver enkelt af disse Lektier. Som Forslag til passende Spørgsmaal kan nævnes:

1. Hvem var de tre Konger, som drog ud i Krig?
2. Hvem drog de ud imod?
3. Hvorfor drog de i Krig?
4. Hvem var det af disse tre Konger, som troede paa Israels Gud?
5. Hvorfor spurgte han efter en Guds Profet?
6. Hvad var Navnet paa den Profet, som hjalp dem?
7. Hvorledes hjalp han dem?
8. Hvad kan vi lære af denne Fortælling? Tror du, at Gud ogsaa vil hjælpe os, naar vi er i Nød?
9. Hvem var »Profeternes Sønner?«
10. Hvem var en af dem, før han blev Profet?
11. Hvem var det, som havde saa daarligt Vand? Hvem hjalp dem? Hvorledes?
12. Fortæl om den stakkels Kvinde, som var saa bedrøvet, fordi hun var bange for at miste sine to Sønner. Hvem hjalp hende? Hvorledes?
13. Fortæl om den Kvinde, som var saa god mod Profeten Elisa.
14. Hvad gjorde hun for at hjælpe ham, naar han var træt?
15. Hvilken vidunderlig Belønning fik hun?

9. April.

KORLEKTIE.

Vi, dine Børn, o Gud,
Sætter Tillid fast til dig,
Med Vished at vor Trofasthed
Til dig vil glemmes ej.

ELISA OPVÆKKER EN LILLE DRENG TIL LIVET.

Tekst: II. Kong. 4: 18—38.

Vi hørte om den rige Kvinde, som var saa god mod Profeten Elisa, og som i Belønning blev lovet, at hun skulde faa sit højeste Ønske opfyldt, nemlig at hun skulde faa en Søn.

Da denne Søn kom, syntes hun, at hun var den lykkeligste Kvinde i Verden. Drengen voksede og blev stor og var til stor Glæde for sine Forældre.

Men en Dag hændte der noget forfærdeligt. Drengen besøgte sin Fader, som var ude i Marken og arbejdede, og der blev han syg. Faderen sagde til en anden Dreng, at han skulde tage Drengen hjem til hans Moder. Moderen tog Drengen paa sit Skod og plejede ham saa godt, hun kunde, men henad Middagstid døde han.

Vi kan tænke os, hvor fortvivlet Moderen blev. Nu havde hun endelig faaet sit Ønske opfyldt, nemlig at faa en Søn, og saa skulde hun miste ham, efter at hun først havde lært at elske ham rigtig dybt.

Men i sin store Sorg vidste hun dog godt, hvor hun skulde henvende sig. Hun bad om en Aseninde, sadlede den og red til Elisa. Hun vidste, at han var en Guds Mand, og om der var nogen, som kunde hjælpe, saa maatte det være ham.

Da Profeten saa hende komme, bad han sin Tjener gaa hende i Møde og spørge, hvorledes hun og hendes kære havde det. Da han fik høre om hendes Sorg, blev han ogsaa usigelig bedrøvet, thi han holdt meget af den gode Kvinde og hendes Familie. Han gav sin Stav til sin Tjener og bad ham gaa hen og lægge den paa Drengens Ansigt. Han skulde ikke tale til nogen paa Vejen, og om nogen hilste paa ham, saa skulde han ikke svare. Men Kvinden ønskede kun, at Elisa skulde gaa med hende. Og da hun bønfaldt ham om at gaa med, stod han op og fulgte hende. Paa Vejen mødte de Tjeneren, som kom tilbage og fortalte, at han havde gjort, som der var befalet ham, men Drengen vaagnede alligevel ikke til Live.

Nu kom Elisa til Huset, hvor han fandt Drengen, der var lagt paa Profetens Seng. Han lukkede Døren, saa han blev alene med den døde Dreng, og derefter bøjede han sig ned og bad inderligt til Herren. Derpaa stod han op og begyndte at arbejde med Barnet. Han lagde sig ud over Barnets Legeme, saa Barnets Legeme blev varmt. Tilsidst gispede Drengen og oplod sine Øjne. Da kaldte Elisa paa Moderen og gav Drengen tilbage til hende.

Det er næsten umuligt for os at forstaa fuldt ud, hvor lykkelig Moderen maa have været. Men vi véd, at hun følte en inderlig Taknemmelighed til vor Himmelske Fader og til hans Tjener Elisa for den vidunderlige Gave, som atter var blevet givet til hende.

16. April.

KORLEKTIE.

»Jeg véd, at der er ikke en Gud paa al Jorden, uden i Israel.«

»OG ET LILLE BARN SKAL LEDE DEM.«

Tekst: II. Kong. 5: 1—19.

Kongen i Syrien havde en Hovedsmand i sin Hær, som han holdt meget af. Han var en mægtig Kriger og meget anset af alle Folk. Men han havde den forfærdelige Sygdom, som kaldes Spedalskhed. Han var usigelig ulykkelig over dette, og det samme var hans Familie og hans Konge, der holdt saa meget af ham. Disse Folk var Hedninger, saa de havde ikke lært, at vi kan bede til Gud, naar vi er i stor Nod, og blive hjulpet.

Denne Hovedsmand, hvis Navn var Naaman, havde i sit Hus en lille jodisk Slavepige. Efter en af Krigene mod Joderne havde Syrerne fort hende hjem sammen med andre Slaver. Hun tjente Naamans Hustru, og hun havde lært at holde baade af hende og af Naaman, som var gode mod hende.

Hun gik en Dag til sin Frue og sagde: »Hvis blot min Herre havde været i Jodeland, saa kunde han gaa til Profeten der. Jeg véd, at han kunde helbrede min Herre for hans Spedalskhed.« Vi kan tænke os, at hendes Frue blev meget interesseret, da hun horte dette. Hun vilde jo saa inderlig gerne, at hendes Mand skulde blive helbredet.

Hun fortalte det til sin Mand, og han igen gik til Kongen og fortalte det til ham. Kongen sagde, at han skulde tage et stort Folge og mange kostelige Gaver med sig og drage til Israels Konge og bede om Hjælp.

Men da Naaman kom til Israels Konge, blev denne meget fortvivlet, thi han vidste meget godt, at han ikke kunde helbrede nogen for Spedalskhed, og han troede, at Kongen af Syrien blot søgte en Anledning til at begynde Krig med ham. Han blev saa ulykkelig, at han sønderrev sine Klæder. Men Elisa, som horte om dette, sendte Bud til Kongen og sagde til ham: »Hvorfor er du saa fortvivlet? Send ham til mig, saa skal han erfare, at der er en Herrens Profet i Israel.«

Naaman kom til Elisa, og Elisa bad ham, at han skulde gaa og dyppe sig syv Gange i Jordans Flod. Nu havde Naaman ventet, at han skulde blive helbredet med det samme, og han blev meget vred, da han fik dette underlige Raad. Dersom han var blevet bedt om at gore noget, som var stort og vanskeligt, saa vilde han straks have gjort det, men naar han blev bedt om at gore noget, som var saa let som at dyppe sig syv Gange i Vandet, saa blev han vred og sagde, at han ikke vilde gore det. Men hans Tjenere kom til ham og sagde til ham, at dersom han var blevet bedt om noget svært, saa vilde han ikke have betænkt sig paa at gore det, men nu,

da det kun gjaldt noget saa let, saa vilde han ikke. Da tænkte Naaman, at de maaske havde Ret, og han gik og bojede sig syv Gange i Jordan, og da han kom op den sidste Gang, var hans Hud frisk og smuk, og han var helt helbredet.

Naaman var meget lykkelig over at være befriet for den forfærdelige Sygdom. Han forstod straks, at Æren tilkom vor Himmelske Fader, saa han vendte tilbage til Elisa og takkede ham og sagde: »Jeg véd, at der ikke er en Gud paa al Jorden, uden i Israel.«

Han onskede at give Elisa kostbare Gaver, men Elisa vilde ingen modtage. Han var blot lykkelig over, at han havde kunnet gore Herrens Vilje og havde kunnet hjælpe denne gode og mægtige Mand.

Men Naaman drog hjem til sit Land, helbredet og lykkelig, og fra den Dag af bad han til den sande Gud i Himmelen. Tror du ikke, at den lille jodiske Slavepige, som saa frimodigt havde baaret Vidnesbyrd om sin Gud, var usigelig lykkelig?

HVAD KAN VI SOM MEDLEMMER GØRE FOR VORE MISSIONÆRER?

Da Jesus en Gang befandt sig i et Hus, hvor der var mange Missionærer, sagde en af de tilstedeværende til ham, at hans Moder og Brodre stod udenfor og onskede at tale med ham. Jesus svarede dem med et Sporgsmaal: »Hvem er min Fader, hvem er min Moder og mine Brodre?« Jesus svarede selv: »De, som folger efter mig.«

Paa den samme Maade er der intet, vi kan gore, som vil glæde en Missionær mere end at lytte og modtage de Raad og Formaninger, som det er hans Pligt fra Tid til anden at give os.

Og dog, Frelseren sagde ved en vis Lejlighed: »Alt, hvad I har gjort imod en af disse mine mindste smaa, det har I gjort imod mig.« Hvor vidunderligt er det ikke at kunne gore lidt for vor kære Frelser. Husk, hvad han har gjort for os. Lad os derfor hjælpe og gore godt, hvor som helst vi kan. »Hvorledes kan jeg hjælpe Missionærerne?« vil en eller anden sporge. Og Svaret lyder: »Paa saa mange Maader. For Eksempel: Mangen en Missionær er fattig og modtager kun faa Midler hjemmefra. Derfor vil det være en stor Hjælp for ham, om nogen vilde vaske hans Toj billigt, lappe hans Toj og stoppe hans Stromper, videre om en Skomager vilde forsaale hans Stovler billigt og en Skrædder ordne hans Toj, eller om man af og til vilde tage ham hjem til Middag o. s. v.«

Det er ikke nok at bede til Gud, vor Himmelske Fader, for dem, som er i Nød og trænger til Hjælp. Brigham Young siger: »Jeg vilde skamme mig ved at bede Gud hjælpe noget Menneske, hvor jeg selv var i Stand dertil. Først naar min Evne horer op, da er det paa Tide, at jeg beder om Guds Hjælp.« Maa vi alle forstaa Nødvendigheden af at være med til at opbygge Guds Rige — Zion — her paa Jorden.

Emmy Jess Andersen,
Københavns Gren.

(Ovenstaaende Artikel har desværre, grundet paa Pladsmangel, maattet staa over fra forrige Nummer, den Kvindelige Hjælpeforenings Nummer.)

TUNGEMAALSGAVEN.

Af Præsident *Joseph F. Smith.*

Djævelen selv kan vise sig som en Lysets Engel. Falske Profeter og falske Lærere er opstaaet i Verden. Der er maaske ingen af Guds Gaver, der lettere kan efterlignes af Djævelen, end Tungemaalsgaven.

Hvor to Mænd eller Kvinder udover Tungemaalsgaven ved Inspiration af Guds Aand, er sikkert mindst tolv, som maaske gør det ved Inspiration fra Djævelen. Der er Apostater, som taler i Tunger, profeterer og hævder, at de har haft vidunderlige Stadfæstelser. Hvad betyder det for os? Sagen er, at vi selv kender saa lidt til Sandheden og efterlever den saa daarligt, at næsten hvem som helst kan staa op og paastaa, at han har haft et Syn eller en eller anden vidunderlig Drøm, og hvor usand eller meningsløs denne Paastand end kan synes, saa kan han dog finde Efterfølgere og Folk, der tror paa ham blandt dem, der kalder sig Sidste Dages Hellige.

Jeg tror, at Aandens Gaver bliver givet til Menneskene, men jeg ønsker ikke Tungemaalsgaven, medmindre jeg behøver den. Jeg behøvede en Gang Tungemaalsgaven, og jeg fik den. Jeg var i et fremmed Land, sendt ud for at forkynde Evangeliet til et Folk, hvis Sprog jeg ikke kunde forstaa.

Da søgte jeg oprigtigt at faa Tungemaalsgaven, og ved Hjælp af denne Gave og ved Studium var jeg, hundrede Dage efter at jeg var kommet til dette Sted, i Stand til at tale til dette Folk, ligesaa let som jeg taler mit eget Sprog til eder nu. Dette var en Gave, som var Evangeliet værdig. Der var en Hensigt i den. Der var noget i den, som vilde styrke min Tro, opmuntre mig og hjælpe mig i min Tjeneste. Dersom

du behover Tungemaalsgaven, bed om den, og Gud vil hjælpe dig til at faa den. Med jeg beder dig ikke om at være altfor ivrig for at faa Tungemaalsgaven, thi dersom du ikke er forsigtig, kan Djævelen bedrage dig dermed. Han kan tale ved Hjælp af Tungemaalsgaven, lige saa vel som Gud kan.

Paulus syntes heller ikke at sætte for stor Pris paa Tungemaalsgaven. Han sagde til Korintierne: »Jeg vil hellere tale fem Ord med min Forstand, for at jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger.« (I. Kor. 14: 19.)

Dersom Herren vil give mig Evne til at undervise Folket i mit eget Sprog, eller i deres eget Sprog, saaledes at de, som horer mig, vil være i Stand til at forstaa mig, saa vil det være den bedste Form af Tungemaalsgaven for mig. Og dog, dersom Herren giver eder Tungemaalsgaven, foragt den ikke og forkast den ikke. Thi dersom den kommer fra Guds Aand, saa vil den komme til dem, som er værdige til at modtage den, og det er godt. Men det er farligt at soge og stræbe efter den, naar du ikke betaler din Tiende, naar du ikke holder Familiebon i dit Hjem, naar du ikke betaler din Gæld, naar du ringeagter Sabbatsdagen og forsommer andre af dine Pligter i Kirken. Jeg siger eder, der vil komme en Tid, da Djævelen vil benytte sig af dette og bedrage og vildlede eder. Derfor, vær varsom med disse Ting.

(Tale holdt ved Konferencen
i Salt Lake City, April 1900.)

ARVELIGHED ER IKKE TVANG.

Af *James E. Talmage*, af de Tolvs Raad.

Mange Mennesker har spurgt: »Hvorledes kan der siges, at man er fri til at vælge godt eller ondt, naar man fra Begyndelsen af er henfalden til det onde, gennem Nedarvelsen af den Synd, som Adam begik?«

Arvelighed er i det aller hojeste en Tendens, ikke en Tvang, og vi har ingen Plads for Tvivl i Lys af den aabenbarede Sandhed angaaende Guds urokkelige Retfærdighed og Barmhjertighed, derved at hver eneste lille Aarsag eller Tendens vil blive taget i retfærdig Betragtning ved hver Sjæls Dom. Den Mand, som paa en intelligent Maade kan stille eller overveje ovennævnte Sporgsmaal, viser sin Evne til at skelne mellem godt og ondt og har ingen Grund til at undskylde sig selv, dersom han med Vilje gor noget, som er forkert.

VERDENS FORLØSER.

Jesus Kristus er Guds Søn, født af Jomfru Maria. Han er Menneskehedens Frelser og Forloser, uden hvem der ikke kunde være nogen Opstandelse for Legemet og ingen Frelse i Faderens Rige. Han vil atter komme til Jorden for at herske som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

MYNDIGHED FRA GUD.

Præstedommet blev taget fra Jorden i Begyndelsen af de kristne Aarhundreder, og Menneskene blev ladt tilbage uden nogen Myndighed til at administrere i Guds Navn. Denne Myndighed blev gengivet til Jorden i den nyere Tid gennem personlige Besog af fordums Profeter. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er saaledes guddommeligt bemyndiget til at handle i Guds Sted.

EN ANDEN OPTEGNELSE.

De Plader, som indeholdt Mormons Bogs Optegnelser, blev af deres guddommelige Vogter overgivet til Joseph Smith, som oversatte dem ved Guds Gave og Kraft. Denne Optegnelse er i sin Karakter en amerikansk Optegnelse. Dens Lærdomme er i fuldkommen Harmoni med Bibelens.

KIRKENS ORGANISATION.

I Lydighed mod de guddommelige Befalinger organiserede Joseph Smith og fem af hans Medarbejdere Kirken i Aaret 1830. Af denne enkle Begyndelse med to præsiderende Ældster siges der, at Kirken har udviklet sig til at blive en af de mest virkedygtige, gejstlige Organisationer i Verden. Der er nu henimod 700.000 Medlemmer under Præsidium af Tusinder af Embedsmænd, der indehaver forskellige Stillinger indenfor Præstedommet.

INDHOLD:

En Beredelsens og Advarslens Dag 145
Den Danske Mission 148
Mindedage 149
Den norske Misjon..... 151
Præstedømmet 152
Søndagsskolen..... 153
Lektier for Børneklasser .. 153
Redaktionelt 156
Hvad kan vi som Medlemmer gøre for vore Missionærer 165
Tungemaalsgaven..... 166
Arvelighed er ikke Tvang . 167

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.